

конна чета отъ 70—80 юнака и съ нея вихренно прелетѣ отъ село на село да дига и буни народа. Тѣй той е обиколи селата Мечка, Поибрене, Петричъ, Муховскитѣ колиби, Сестримо, Бѣлово, Вѣтрень и други. Останалитѣ апостоли, Воловъ, Икономовъ, сжщо така се разтичаха въ своитѣ мѣста да дигнатъ и поведатъ новата народна войска.

Въ Копривщица за хилядникъ бѣ избранъ учителя Найдень попъ Стояновъ; въ Клисуре — Никола Караджовъ; въ Сопотъ и Карлово, Старо — Ново-село пристигатъ Панайотъ Воловъ и Георги Икономовъ; въ Пловдивъ начело излиза Кочо Чистеменски; въ Брацигово — Василъ Пѣтлешковъ, въ Батакъ Петъръ Горановъ и т. н.

Така пламва почти цѣлиятъ Панагюрски възстанически окрѣгъ — 5 града и около 60 села, около огласена съ хайдушки пѣсни Срѣдна-гора. Започва се отчаяна и славна борба.

Турцитѣ най-първо много се изплашиха отъ ненадейното избухване на възстанието, но сетне се окопиха и въоръжиха. Най-първо излѣзоха на лице башибсузи (нередовни турски чети), а сетне пристигна и редовна войска.

Какъ се развиха и извършиха бойоветѣ между възстаницитѣ и турцитѣ, това ще видимъ въ идната книжка на „Вѣнецъ“.

